

[O. Mathiasen.]

og mange andre metoder, og det kan diskuteres, hvilke der var de bedste og mest virkningsfulde. Men jeg mener, at grundlaget for dette første hjemmeværn nu er ganske tabt. Endnu er der vel folk, der tilslutter sig hjemmeværnet ud fra de første grundlæggende principper, men hele dette første grundlag er efter mine begreber helt fjernet. Det er min opfattelse, at den eksisterende hjemmeværnsordning og den ordning, der her søges gennemført, ikke indeholder noget som helst af arven fra modstandsbevægelsen under besættelsen.

Jeg skal til sidst ganske kort opsummere de væsentligste af de grunde, vi i mit parti har til at gå 100 pct. imod dette lovforslag.

For det første: vi vil ikke være med til at bruge 48 mill. kr. af skatteydernes penge til et hjemmeværn, som vi mener er ganske ubrugeligt som virkeligt værn om de værdier, det foregøbler at skulle værne og beskytte. Det gælder ganske særlig i dag, i raketternes og atomvåbnenes tidsalder.

For det andet: hjemmeværnet er dødsensfarligt for den opdragelse til fred og forståelse, som er den absolutte betingelse for, at det skal blive muligt at komme krigssystemet til livs.

For det tredje: hjemmeværnet holder krigsmentaliteten og de falske æresbegreber ved lige og fremmer den ensidige nationalisme, som er den virkelige fædrelandsfølelse og fædrelandskærligheds karikatur.

For det fjerde: der dyrkes i hjemmeværnet en ensidig, ofte helt hysterisk kommunistforskrækkelse, en ophidselskampagne, som efter mine begreber skyder langt over målet.

For det femte: hjemmeværnet er officielt sat til at værne om vor frihed og vort demokrati, men kan en skønne dag vise sig at være en større fare for demokratiet end de farer, der truer det udefra.

Efter min mening ville det virke meget opløftende — og jeg tror, at store kredse af befolkningen vil give tilslutning til det, jeg her siger — hvis det høje tings medlemmer ved dette lovforslags behandling og ved afstemningen over det, hvor der forhåbentlig vil være flere medlemmer til stede, end der er i dag, for en gangs skyld ville gøre brug af deres grundlovshjemlede ret og pligt til at handle og træffe beslut-

ning alene ud fra deres samvittighed og ikke ud fra partihensyn. Hvis dette skete, mener jeg der var en mulighed for, at dette lovforslag ikke blev ophøjet til lov, og et sådant resultat ville jeg anse for at være til lykke for land og rige.

Iver Poulsen: I dag står der respekt om vort hjemmeværn, og det erkendes fra alle sider, at hjemmeværnet er blevet en meget værdifuld del af landets forsvar. I bemærkningerne til lovforslaget siges det bl. a., at det tilstræber en styrkelse af hjemmeværnet, hvilket vi naturligvis tillægger den allerstørste betydning. Når hertil kommer, at den højtærede forsvarsminister i sin fremsættelsestale kunne fastslå, at hjemmeværnsledelsen og forsvarsstyrelsen helt kan tilslutte sig lovforslaget, så kan vi kun opfatte det således, at den øverste sagkundskab på dette område står bag forslaget, hvorfor vi kan give det vor fulde tilslutning.

Vi anser det for meget ønskeligt, at hjemmeværnet styrkes og forøger sit styrke-tal gennem forstærket oplysningsvirksomhed. I den forbindelse bør man måske officielt opfordre hjemmeværnets medlemmer af alle grader til at gå ind i et oplysnings- og hvervearbejde ved gennem personlig påvirkning af andre at søge øget tilslutning til hjemmeværnet. Uden forklejnelse af det oplysningsarbejde, der foregår ved og ledes fra hjemmeværnsledelsen, vil jeg tro, at den personlige påvirkning fra mand til mand i hvert fald vil blive en billigere og måske også en lige så effektiv fremgangsmåde.

Behovet for specialuddannede ved hjemmeværnet er stigende; vi har bl. a. i den særlige uddannelse af kamppatruljer ved hjemmeværnet set, hvilke anerkendelsesværdige og militært værdifulde resultater der kan opnås på dette område. Vi bemærker derfor med tilfredshed, at mulighederne for ansættelse af faste instruktører påregnes øget, hvilket da også er nødvendigt, dersom specialuddannelsen, navnlig signaltjenesten og panserværnsuddannelsen, skal kunne gennemføres tilfredsstillende. Det har vist sig, at mange hjemmeværnsfolk er villige til at ofre den tid, som en specialuddannelse kræver. Jeg tillader mig derfor at opfordre den højtærede forsvarsminister til